

*Mesiac, lej svoj svit,
nech mi šije niť,
záplatu dám k zápláte
na tom starom kabáte,
bude sveta žiť.*

Ale nebolo. Vodník nemal čo robiť, a kto nemá čo robiť, je smutný a trápí sa. Vodník sedel na brehu, ani sa nehýbal. Z toho čakania začal podriemkavať.

Hop, žaba skočila do vody, až to pleslo. Vodník sa zľakol. Takmer skočil do vody tiež. A žaba už plávala v rybníku a smiala sa.

Pozrimeže, krútil vodník hlavou, veď je vlastne žartovné niekoho vystrašiť. Tak to aj ja budem strašiť. Aspoň zaženiem dlhú chvíľu.

A teraz sa to začalo. Okolo šiel v kočiari pán hlavný správca zo zámku. Vodník sa schoval vo vrbinách a spustil vodnícku pesničku:

„Brekekels, brekekels...“

Kone sa splašili a prevrhli koč aj s pánom správcom.

Kmotor Škrhola šiel z trhu v meste a vodník spustil svoju pesničku. Škrhola sa tak vylakal, že sa pustil do behu a zastavil sa až doma.

Vodník vylakal Janička a Marienku, Červenú čiapočku, lúpežníkov, rytiera i pána kráľa, princa, čerta a kadekoho.

Až vylakal Majdalénu, ženu krajčíra Nitku. A tá krajčírovi nedala pokoj.

„Musíš vodníka za to zľaknutie potrestať. Poradil si si s obrom, poradíš si aj s vodníkom.“

Krajčír na to nič nepovedal, no šiel k rybníku. Sadol si pod vrbu, navliekol niť do ihly, vytiahol kabátik a začal na ňom vyšívať ružičky, radosť pozrieť sa. To vodníka prilákalo.

„Jaj, jaj,“ vzdychal vodník, „prepána, tebe to teda ide.“